

Hommel dømt for uberettiget Næringsbrug, idet han nemlig blev sagsøgt af Thees, Porcellains- og Pottehandlerlauget for at have solgt en Zydepotte, to Leerkar og fire Porcellainsfigurer. Det var ikke muligt trods alle Bestræbelser og naturligviis efter den grundigste Undersøgelse i Retten at faae oplyst, om de fire Figurer vare af Fajance eller Porcellain. For Salget af disse Figurer blev han derfor ikke dømt, men han blev dømt for Zydepotten og de to Leerkar til at betale en Mulkt af 5 Rd. og 3 Rd. 72 $\frac{1}{2}$ i Processomkostninger. Nu vil han naturligviis for Fremtiden lade være at gjøre i Zydepotter, men et andet Spørgsmaal er det, om de, som sagsøgte ham, have vundet Noget, thi de maatte jo betale deres Procurator, og hvem siger, at de derfor faae Handelen med Zydepotter standset hos andre Uberettigede, som ville forsøge paa at sælge disse Smaating. Det andet Tilfælde var, at en Urtekræmmer var stævnet af et andet Laug, Lysestøberlauget, for at have solgt 2 Lys à 4 $\frac{1}{2}$ Stykket, hvorfor han blev idømt Mulct. Dette Slags Sager vil bestandig foresalde, og jeg har saa god Tro til Handelsstanden i det Hele, at den gjerne ønsker at undgaae dem. Men naar vi nu skulle gaae over til en anden Tilstand end den nuværende Laugsindretning, saa vil jeg spørge, om den Tilstand, der bydes os ved denne Lov, virkelig er hensigtsmæssig eller ikke. Jeg har meget imod at være med at bifalde Love, som umulig kunne overholdes; thi det er til Skade af mere end een Grund og bidrager navnlig til, at Folk i det Hele ikke faae den tilbørlige Respect for Loven. Det ærede Medlem, der har forfattet den omhandlede Bog, siger: at naar man, hvad ikke sjelden høres, betragter de Bestemmelser, som assistte Grændsen for Grossererens og Detaillisterens Handelsret, som upraktiske og urimelige, da turde det dog ved nærmere Betragtning vise sig, at dette ikke saa ganske er Tilfældet. De, som nærmere ville eftersee denne Sag, ville imidlertid finde, at det ærede Medlem dog ikke er kommen til nogen Slutning om, at de ikke ere upraktiske og urimelige, thi jeg paastaar, at de Bemærkninger, hvormed han ledsager disse Ord, ere upraktiske. Hvorfor vil man ikke

tillade Folk at kjøbe og sælge efter deres Leilighed? Hvad Skade skal deraf kunne opstaae, og hvorledes vil man hindre dem deri? Det lader sig ikke gjøre trods alle de Vaand, der foreslaaes, som jo ere strenge nok. Dersom det virkelig skulde kunne lade sig gjøre, saa maatte enhver Detaillist — han kaldes nok Kjøbmand — og enhver Grosserer — hvad denne Titel skal til, veed jeg ikke — ikke alene have denne Lov og den Liste, som ledsager Loven, hos sig selv, men enhver Svend, enhver Dreng og enhver Mand, som han brugte til at sælge og kjøbe, maatte altid gaae med Loven i Haanden, for at han ikke skulde synde imod den. Jeg troer ikke, at en saadan Bestemmelse kan kaldes praktisk, men er det da i saa Fald ikke ubilligt at ville straffe for Overtrædelse af en saa upraktisk Lov? Der siges i Lovforslaget, hvormeget der maa sælges; jeg veed ikke, om der er noget andet Land i Verden, hvor man kunde finde paa at give en Liste over, hvor stor eller lille en Vægt af de og de Varer en Mand maa sælge; men jeg maa tillige gjøre opmærksom paa, at denne Bestemmelse ovenikjøbet er tagen paa den allerurimeligste Maade; thi der staaer, at en Grosserer ikke maa sælge mindre end 500 Pd. raat Sukker; men nu er det en bekendt Sag, at det meste Sukker, der sælges her paa Markedet, kommer hertil i Kister paa circa 400 Pd. Der maa ikke sælges mindre end 25 Pd. Indigo, hvis Værdi er saa betydelig ligeoversfor Værdien af f. Ex. 6 Ldr. Ljære; jeg forstaaer aldeles ikke, hvorledes man er kommen til saadanne Bestemmelser. Det, som synes at have forhindret det ærede Medlem, der har udarbejdet dette Forslag, i at indfranke sig til en ganske kort Bemærkning om, at Afgang til at drive Handel skulde staae aaben for Alle, er, saavidt jeg kan skjønne, Borgerbrevens forskjellige Størrelse og Grossererforeningens Indretning. Hvad Borgerbrevens Størrelse angaaer, da er jeg fuldkommen enig med den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgt. (Tscherning) i, at det Allerfornuftigste, vi kunne gjøre, er at lade Enhver, der løser Borgerbrev, betale en billig eensartet Sum derfor, og ikke bryde vore Hoveder med den Afgang eller Tilgang, det kan